

Mijn eerste Nash Dom-kamp

door Lenneke Sipkes

Ik hoorde van Nash Dom toen ik op school met het vak Russisch begon. Mijn lerares vertelde me over het kamp en over de bevindingen van leerlingen die er al eens waren geweest. Ik raakte nieuwsgierig, bezocht de bijeenkomsten en besloot te gaan.

Met een veel te kleine woordenschat Russisch en een veel te zware koffer vertrok ik met de Nederlandse delegatie naar Moskou. Daar werden we ingedeeld bij gastgezinnen.

Na een paar dagen bijna alle highlights van Moskou te hebben bekeken begon het kamp officieel, en stapten we op de trein naar Tuapse. Met een groep van meer dan honderd man en nog eens drie keer zoveel bagage is dat niet makkelijk. Na elkaar verscheidene keren te zijn kwijt geraakt – en daarbij de tas met *nash passports* angstvallig te hebben bewaakt – konden we dan eindelijk onze coupé in.

Oef! Er was me niet verteld dat alles zó klein en benauwd zou zijn. Terwijl het kwik een temperatuur van 40°C aangaf, zette de trein zich langzaam in beweging en lieten we Moskou achter ons.

38 uur later kwamen we aan het op het station van Tuapse, plakkerig, bezweet en bekaf. Met bussen werden we naar ons kampgebouw gebracht, waar de strijd om de kamers losbarstte. Zo begon het kampleven.

En ach ja, waar zou ik verder over moeten schrijven? Over het samen liedjes zingen tijdens de sbor*), het familiegevoel dat je had in je groep, of de bijeenkomsten bij kaarslicht? Of over de vegetarische soep met vlees, de koude douches, de verstopte toiletten en de chips met kreeftsmak? Het was allemaal even geweldig. Wanneer je twee weken met zóveel lieve mensen op elkaars lip zit, gebeurt er teveel om te vertellen.

Eén verhaal wil ik echter graag kwijt: op Janusz Korczak dag liepen we, zoals hij met zijn kinderen een dodenmars had gelopen, midden in de nacht, twee aan twee, hand in hand, zwijgend naar het strand. Daar gingen we in een kring zitten en zongen en droegen gedichten voor terwijl het licht werd. Toen de zon was opgekomen stonden we op en zongen we het kamplied. Daarna was het doodstil. Niemand zei iets, zelfs de kleine kinderen zwegen. Er was alleen het geruis van de zee. Misschien is het iets wat ieder jaar gebeurt, maar ik vond het ontzettend bijzonder.

De twee weken vlogen om en veel te snel was alles weer voorbij. Vaders, moeders, zussen, broers, kinderen – een familie nam afscheid.

Wij Nederlanders namen het vliegtuig terug, doodmoe en met pijn in het hart, maar vele ervaringen rijker.

Van de week was ik in Vjatka, het Russische winkeltje hier in Groningen. Ik kocht er een zak met de bekende kleurstofloze snoepjes die ik, verwende westerling, helemaal niet lekker had gevonden. Maar nu was het heerlijk om weer even Rusland te proeven.

Lenneke Sipkes

*) Sbor= dagelijkse bijeenkomst na het avondeten met alle deelnemers